

ÉVKÖZI 17. VASÁRNAS

A év

1-5 oldal

Olv.: 1Kir 3.5.7-12 – Róm 8,28-30 – Mt 13,1-23

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Hát, a nyár szétzilál bennünket, de reménykedjünk abban, hogy a Lélek erejében összetartozunk és egyszer csak láthatóan is együtt ünnepeljük az Úr napját, a vasárnapot. Ma különösképpen is gondoljunk egy kedves házaspárra, testvéreinkre, Andrásra és Eszterre, akik ötven évvel ezelőtt a Pesti Ferences Templomban kötöttek házasságot, és ma azért jöttek ide hogy hálát adjanak a Jóistennek ezért az elmúlt ötven esztendőért. Hatalmas eredmény ez, akár sikernek is mondhatom. Egy olyan világban élünk, amikor megpróbálja a világ az emberi kapcsolatokat, nemcsak a házastársi kapcsolatot, hanem a barátságokat is és egyáltalán az emberek egymással való összetartozását is. Velük együtt örülünk, hogy ki tudtak tartani egymás mellett és ma megköszönik a Jóistennek az áldását. Ilyenkor döbben rá az ember arra, hogy nem biztos, hogy nagy jelentőséget tulajdonítunk úgy a mindennapokban az Isten áldásának, de ilyenkor, mikor ilyen évfordulók vannak, ilyen visszatérő események vannak, akkor bizony elgondolkodhat az ember ezen. Hát miért nem sikerül mindenkinek, hát miért nem kapaszkodik bele mindenki az Isten kinyújtott kezébe?

Értük ajánljuk fel ezt a szentmisét, és ennek a mai vasárnapnak az üzenetét is szeretnénk magunkévá tenni. Ismerős ez az adágium: ahol a kincs, ott a szíved is. Én ma szeretném megfordítani ezt most, amikor a testvérek elé állok: ahol a szíved, ott a kincs is.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Vasárnapról vasárnapra olyan eligazítást kaptunk, ha nyitva van a fülünk meg a szívünk, ami helyre tesz az életben mindent, legfőképpen a mi gondolatainkat, Istennel való kapcsolatunkat meg egymással való kapcsolatunkat. A szentmise elején említettem ezt a bölcsességet, amit az emberek újra meg újra fölemlítenek: ahol a kincs, ott a szíved is. A kérdés az, hol a szívünk. Mert a szívünk ott van valóban, ahol a kincsünk, tehát mindent az határoz meg, hogy mit tartunk kincsünknek.

Ez a mai evangélium úgy szerepel a Szentírás-magyarázó szótárában, mint a kincskereső ember története. Csak az ember, ha nagyon őszinték vagyunk, akkor nem kincskereső, hanem jó esetben kincset talál vagy igazgyöngyöt talán, mint ahogy ebben a történetben is hallottuk: a mennyek országa olyan, mint amikor egy embert kincset talál, amikor egy kereskedő igazgyöngyöt talál. És a döntő az, amire mozdul ebben az esetben az embernek a szíve. Mert hát nem kincskereső vagyunk mi meg gyöngykeresők vagyunk mi. Legfeljebb ez az Istenről mondható el, mert az Isten valóban gyöngykereső, minket keres. Az Istennek mi olyan kincs vagyunk, hogy a szeretetével elhalmoz bennünket, Isten a szeretet. Most csak ennyit válaszunk. Hát van ennél nagyobb ajándék az embernek, hogy Isten minket keres?

Jézus Krisztus kincskereső, értünk lett emberré, értünk odaadta az életét, hogy rádöbbsen bennünket arra, hogy mikor emberhez méltó a mi életünk. Nagyon egyszerű a válasz, Jézus Krisztusra kell csak odafigyelni. Krisztus azt mondja, szeressétek egymást, ahogy én

szerettelek titeket. Tehát Jézus Krisztus ránk talál, és annyira fontosak vagyunk, hogy az életét is kockáztatja értünk, mindent elhagyott.

Jó, ez nagyon-nagyon spirituális gondolat, hogy mennyei birodalmát elhagyta az emberért, mindent maga mögött hagyott, hogy megossza velünk ennek a földi életnek a mindennapjait és az életét is odaadta értünk. Hát lehet ezt nem értékelni, hogy ennyire fontosak vagyunk Jézus Krisztusnak, aki értünk lett emberré és értünk halt meg? Hát ez se elég, hogy rátaláljon az emberre, ez se elég nekünk embereknek, hogy valóban úgy gondoljunk Jézus Krisztusra, mint aki értünk van? Hát nem ez ad igazi értéket meg értelmet az életünknek?

Az aztán egy másik kérdés, hogy valóban akkor, amikor mi el akarunk igazodni a mi világunkban és a mi emberi életünkben, akkor Isten felé kell fordulni, Aki minket szeret és nem aszerint szeret, hogy jó vagy rosszak vagyunk, egyszerűen szeret, mert istenarcú lény az ember, lelke van, Istentől kapott lelke. Jézus Krisztus felé kell fordulni, Aki értünk az életét is odaadta. És ha ebből le tudjuk vonni magunknak a tanulságot, akkor van remény arra, hogy megtaláljuk életünknek a kincsét, megtaláljuk életünk igazgyöngyét, mert végeredményben ezen múlik. És ebben az esetben, hallottuk, aki ezt megtalálja, mindenét odaadja. Majd erre kitérek, hogy mit is jelent és mi az eredménye – pontosan az az eredménye, amire mindegyikünk vágyakozik. Ez csak előleg, előreszaladtam egy kicsit és előrevetítettem valójában ennek a mai evangéliumnak az igazi üzenetét.

Most egy kicsit nézzünk ennek a történetnek a mélyébe. Itt egy szegény emberről van szó, egy szántóvető emberről, aki a földjében kincset talált – és tudta, hogy mit kell tenni. És egy gazdag emberről van szó, egy kereskedőről, ugye egy kereskedő mindig jobban jár, mint az, aki megtermeli azt az árut, amit a kereskedő aztán megvesz tőle, aztán jó áron továbbadja. Ő egy vágyott vagy soha nem gondolt olyan kincset talál, olyan gyöngyöt talál, ami megbabonázza, talán így is mondhatnánk, hogy az élete megoldását jelenti ez az igazgyöngy, és mindenért odaadja.

Hát, testvérek, úgy kellene ehhez az egész történethez hozzáfogni, hogy az ember egyszerűen éli az életét, szegényen vagy jómódban, aztán a kérdés az, hogy akkor, amikor kincsre talál, akkor tudja-e, hogy mit kell tennie. Mert minden erről szól, mert az életünkben tele vagyunk a nyavalygással, tele vagyunk panaszokkal, elégedetlenek vagyunk, valami mindig hiányzik. És az a szántóvető ember, akiről hallottunk... hát tudjuk, hogy élnek azok az emberek, akik a földet megművelik, és a földnek az őseje valamit visszaad abból a szorgalmas munkából nekünk embereknek, ami az ajándék. Gondoljunk csak éppen az idei esztendőre. Mindenki azt várta, hogy a legjobb termés lesz az idén, mert tavaly is rossz volt az aszályos év miatt, a szárazság miatt, az idén viszont gyönyörű volt az ígéret. Aztán jött a jégeső, gabonát is, kukoricát meg gyümölcsöket szinte letarolta.

Tehát éljük a mindennapjainkat, és pontosan ezért fontos, hogy az ember ebben a helyzetben e tud-e lelkileg odáig jutni, hogy valahol másutt van az életünk súlypontja, nem ott ahol a mindennapjainkban az életünkben a megoldást keressük, másutt van. Pál apostol mondja: Jézus Krisztus ismeretéhez képest minden szemétnek tartok. Mert Jézus Krisztus megragadott engem, és hozzá tartozom.

Ez már a másik nagyon fontos gondolat, amikor az ember a kincsre talál. Nagyon érdekes ez a Máté evangélium, amit ma hallottunk. Egyik evangéliumban sem szerepel ez a két történet így egymás mellett. Máténak az evangéliumából való, Máté ugye az evangéliumot a zsidóságban született, a zsidóságban nevelkedett és kereszténnyé lett testvéreinek írta. Nyilvánvaló éppen ezért, a Máté evangéliumban nagyon sok olyan zsidó gondolat szerepel, ami a többi

evangéliumban nem. Mert a többi evangélium mindenkinek, a pogányságból megtért keresztényeknek is íródott. A Máté evangélium egészen sajátosan azoknak akar segíteni, akik a zsidókból lettek keresztények, és mi mindent kellett nekik maguk mögött tudni ahhoz, hogy jó zsidókból, jó keresztények legyenek.

A többinek, ilyen vagy olyan jó pogányból vagy rossz pogányból vagy mindegy, hogy milyen emberből lett kereszténynek könnyebb a helyzete, mert az összes többi ember egy pogány világból érkezik és éli meg a nagy élményt, hogy hazatalált, mert igazából erről van szó. És a zsidó gondolkodás, erre kell odafigyelni, hogy Máté miért tette egymás mellé ezt a két történetet, ahogy mondtam, az összes többi evangéliumban nem szerepel, egyik és másik is szerepel, de nem így egymás mellett. Mert a zsidó gondolkodás szerint ezeket a különbözőségeket egymás mellé helyezi, mintegy összezsírolja, mert ezáltal nagyobb lesz a súlya magának a történetnek és fontosabb lesz az eredmény, amit ebből következtet.

Ugye itt a szegény ember titkát meg a gazdag ember titkát helyezi egymás mellé és csíszolja össze őket. Mind a kettő, ha normális ember, akkor úgy reagál, ahogy ők reagáltak. Minden ember esetében ezt várja tőlünk az Isten, hogy akkor, amikor a kincsre találunk – majd mondom, hogy mi a kincs –, akkor normálisan így kell reagálni: eladja mindenét, hogy megszerezze azt a kincset. És aztán mi a jutalma? Még egy picit halogatom. Az, hogy valakihez tartozik az ember, ez a jutalom. És ennek az összezsírozott két történetnek az az igazi üzenete, hogy minden ember, aki normális, ha szegény, akkor is, ha gazdag, akkor is így reagál, amikor rátalál arra, ami az élete megoldása.

Testvérek, emberi síkon, emberi gondolkodás szerint nem tudjuk megtalálni az életünk értelmét. Ezért van annyi panaszt, ezért van annyi elégedetlenség, annyi lázadás és annyi harc, küzdelem ebben a világban, mert mindegyikünk evilági szférában akarja megtalálni az élete értelmét, és itt van itt van a bökkenő. Mert a kincs, a drágagyöngy valamiképpen, sőt egyértelműen mondhatom, hogy Istenre talál az ember. Felismeri azt, hogy mindazok a törekvések, amikor úgy hisszük, hogy ebben a világban, ebben az életben ez a megoldás – most nem sorolom fel, hogy mi mindenbe kapaszkodunk bele és gondoljuk azt, hogy ez megoldja az életünket.

Egyetlen megoldása van az életünknek: rátalálni a kincsre. A kincs pedig nekünk az Isten, a kincs nekünk a szeretet Istene, a kincs a nekünk vagy értünk életét áldozó Jézus Krisztus élete, és onnan kell venni a eligazítást életünk során. Mert mindegyikünk arra vágyik, hogy szeressék, és ez isteni erény, mindegyikük arra vágyik, hogy a másinak fontos legyen és a másik áldozatot hozzon érte, ez a felebaráti szeretet. Ha erre rá tudunk találni, akkor az ember meghozza a jó döntést: mindenét odaadja érte. Mi az a minden? Mit tudunk érte odaadni? A minden, testvérek, a minden az életünk. Hát mi mérhető az életünkhöz? Az, hogy mennyi a fizetésem? Az, hogy milyen körülmények között élek? Az, hogy milyen karriert futok? A mindenünk az élet, az élethez semmi sem érhető. Ez a két szereplő mindent tudott. Vagyis a tanítás: az életünket kell odaadni azért, ami az üzenet. Az üzenet pedig Isten szeretete, az üzenet Jézus Krisztus értünk hozott áldozata. Ezért az életünket kell odaadni, különben semmi se igaz. Nem lehet a szeretetet úgy értékelni, hogy na akkor jól jön, amikor bajban vagyok, amikor minden rendben tűnik, akkor hagyjon békén még a szeretet is.

Most akkor kimondom a jutalmat is, amit Pál apostol fogalmazott meg, előbb már egy rejtett mondatban kimondtam. Jézus ismeretéhez képest az összes ismered nulla. Akárhány egyetemet járhatunk. Most voltak éppen az egyetemi felvételek, mekkora izgalommal a gyerekeink, természetes, nincs ebben semmi rossz. De a kérdés az, hogy miért. Mindaz, amit tanulásnak mondunk, mindaz, amit az életről való felkészülésnek mondunk, csak akkor ér

valamit, ha a kincsünkre találtunk. Anélkül rengeteg feszültség hordozója minden lehetőség. Az emberi lehetőségek csak akkor érnek valamit, amikor a kincsünk határoz meg mindent. Mert ahol a szívünk, ott van a kincsünk. És ez azt jelenti, hogy az életünket adjuk oda egymásért, és az ajándék pedig az, hogy egymással összetartozunk.

Hát van ennél nagyobb kincs, mint hogy valaki szeret és azzal összetartozhatok? Hát ennél jobb példa nem lehetne számukra, mint most éppen Andrásnak meg Eszternek a házassági évfordulója. Hát nem ez a házasság célja? Életemet adom oda a másiknak ajándékképpen, a vele való egység az életem kiteljesítője. Ez a kincsünk, kedves testvérek, ez a keresztény Anyaszentegyház ajándéka mint kincs a hívő embereknek. És ha egy kicsit elgondolkodunk a mai világ folyásán éppen itt, a kereszténységben született Európában, akkor bizony nagyon-nagyon-nagyon nagy baj van a kereszténységünk értelmezésével, a keresztény életünk értelmezésével. Éppen két vagy három nappal ezelőtt valamelyik híradóban láttam, Európában a legtöbb templomot Belgiumban rombolták le. Aztán meg azt mondták, hogy az elmúlt tíz évben több mint 1000 templomot romboltak le Európában, nincs rá szükség. Hát erre a nagy templomra is van szükségünk?

Mert az ember nem kincskereső. Az ember éli a mindennapjait, de ha egyszer rátalál a kincse, ha egyszer ki tudta nyitni a fülét az ember meg a szívét, akkor lehetetlen, hogy ne fedezze fel azt a kincset, amire szüksége van, ami mindent meghatároz. Az, hogy szeretjük egymást, az, hogy egymással összetartozunk, hogy nem egymás ellenére, nem egymás kárára élünk, hanem a kincs határoz meg mindent.

Kedves jó testvérek! Nagyon fontos ez az üzenet, mindent ez határoz meg. Ha ide nem jut el az ember, akkor nemhogy kincset nem talál, nem találja az élet értelmét. Mert az élet értelmét az istenkapcsolatunk határozza meg, és ez a mintája, ez a példája az egymással való kapcsolatunknak, és ez az a világ, amit mennyek országának mondunk, ez az a világ, amit Isten országának mondunk. És bizony-bizony ez mintha idegen lenne még a keresztényeknek is. Nagyon fontos üzenet ez a mai, nagyon ajánlom mindenkinek, hogy valóban ezen gondolkodjon el. Mert egészséges léleknek ez a természetes reakciója, az egészséges léleknek ez a természetes – előbb kellett volna mondanom – vágya és a reakciója. Mert ha nem, akkor nincs remény, akkor legfeljebb szitkozódhatunk, veszekedhetünk és elégedetlenkedhetünk, miközben mindennek mi magunk vagyunk az okai.

A Jóisten nekünk fölkinálja a kincset. Ha boldogok akarunk lenni, a boldogság mindig ajándék, a kincs megtalálása a legnagyobb ajándék. Ugye minden mese így fejeződik be – jaj, csak a meséinket tönkre ne tegyék! – boldogan élnek, ha meg nem haltak, ezzel fejeződik be minden mese, mert a boldogság az ember célja. A boldogság pedig odaadni mindenünket, vagyis az életünket egymásnak. Az emberi élet értelme a szolgálat, egymásért élünk, és ez a legszorosabb emberi kapcsolat teremti az egységet, az összetartozást. Semmi más mentségünk nincs, csak ez. Sok mindent tudnék még erről mondani, de azt hiszem, hogy a legfontosabb üzenetet talán át tudtam adni a testvéreknek.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek, az áldással befejeződik a szentmise. Most ebbe az áldásba szeretném belevonni azt a külön gondoskodást, amivel a házassági évfordulójukat ünneplők ma jelen vannak a templomunkban, András és Eszter. És mielőtt az áldást közvetítem – hiszen az áldás az Isten áldása – egy nagyon nagy és kedves örömet szeretném megosztani a testvérekkel.

Vincze, gyere ide! Ez a fiatalember nagyon nagy örömet szerzett nekem azzal, hogy az egész családja a Balatonon nyaral, de ő közölte, hogy ő elutazik a Balatonról a szentmisére, mert neki itt a helye. Hát én azt hiszem, ő már valamit tud, mert valóban tudja, hogy valahol helye van. Nem kisebb azért az érdeme a Kristófnak, aki a bátyja, aki eljött azért vele. Ez az én szívemet nagyon megsimogatta és meg is melengette, úgyhogy Vince, valami még lesz ebből! Köszönöm, Kristóf, neked a kíséretet.

+ *Á L D Á S* +